

ת"פ 36684/03/18 - מדינת ישראל - תביעות מרכז שלוחת ראשון לציון נגד מרדכי מור

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 36684-03-18 מדינת ישראל נ' מרדכי מור

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל - תביעות מרכז שלוחת ראשון לציון

נ ג ד

הנאשם: מרדכי מור - ת"ז

בשם המאשימה: עו"ד יפית ברדה

בשם הנאשם: עו"ד ניל סיימון

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מגניבת מפתחותיו של רועי, ולהרשיע אותו בכל שאר העבירות המיוחסות לו באישום הראשון, ולזכותו, מחמת הספק, מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני.

כתב אישום מתוקן

1. מר שמואל אריאל (להלן: שמואל) הוא בעליה של חנות "בייבי לאב" ברחוב לישנסקי 17 ראשון לציון (להלן: החנות). הנאשם ושמואל היו נתונים בסכסוך כספי. מר רועי אריאל (להלן: רועי) הוא בנו של שמואל. מר ריינלד דה רויה (להלן: ריינלד) הוא המטפל של שמואל. מר אמיר ישראל אלקלעי אלגום (להלן: אמיר), גב' נטלי נתן (להלן: נטלי) וגב' מרים רוסו (להלן: מרים) הם עובדים בחנות (להלן יחד: העובדים).

אישום ראשון

2. ביום 4.5.16 בשעה 18:45 לערך בעת ששמואל, ריינלד והעובדים שהו בחנות, הגיע הנאשם לחנות בצוותא עם 3 אנשים נוספים שזהותם לא ידועה למאשימה (להלן: האחרים). הנאשם זירז את נטלי ומרים לעזוב את החנות, ולאחר מכן נטל את מכשירי הטלפון של אמיר וריינלד מידיהם והניחם בעגלה בחנות. כן ביקש משמואל לכבות את מצלמות החנות, ובהמשך ניתק את המצלמות ממכשיר ה-DVR. הנאשם פנה לשמואל ואמר לו "אתה סגרת לי את החשבון, אתה הכנסת אותי לחובות, אני רוצה ממך 100,000 דולר", וביקש משמואל לבטל את התביעה ולתת לו את ההמחאות.

באותן נסיבות ניגש אמיר לענות לטלפון שצלצל בחנות. בתגובה משך הנאשם את אמיר מחולצתו, קרע אותה וחסף לו את שפופרת הטלפון מהיד.

בהמשך הגיע רועי לחנות והתבקש על ידי אחד האחרים למסור את מכשיר הטלפון שלו. לאחר שסירב תקפו הנאשם והאחרים את רועי בכך שהיכו אותו במכות אגרופ, ואחד מהם נטל את מקל ההליכה של שמואל, הוציא את הגומי מתחתית המקל והיכה באמצעות המקל את רועי בראשו.

הנאשם והאחרים עזבו את החנות כשהם נוטלים עמם את מכשיר ה-DVR ואת מפתחות הרכב, החנות והבית השייכים לרועי.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לרועי חתך בפנים באזור טמפורלי משמאל באורך כ- 5 ס"מ ושלושה חתכים בקרקפת שהצריכו תפירה בסיכות.

בגין מעשיו מיוחסות לנאשם עבירות תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיפים 380 + 382(א) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

אישום שני

3. בהמשך למתואר באישום הראשון, ביום 5.5.16 בשעה 00:30 לערך התקשר הנאשם לשמואל ואיים עליו באומרו, בין היתר: "תבטל את המשפטים...תבטל מייד...אלוהים לא אוהב את הקומבינות האלה שאתה עושה במשפטים האלה...אני נשבע בילדים שלי לא כדאי לך לשחק אתי על צ'קים כי אני לא משטרתי אני לא אלך למשטרה...אתה משחק בחיים, אנשים מתים, אנשים מתים בגלל שקרים כאלה...אתה תקיא את הכסף הזה". בגין אמירות אלו מיוחסת לנאשם עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מענה הנאשם לכתב האישום

4. הנאשם אישר את החלק הכללי, ואת הגעתו לחנות על רקע סכסוך כספי אותו ביקש ליישב בינו לבין שמואל. לדבריו, הגיע לחנות לבד, לא זירז את נטלי ומרים לעזוב את החנות, לא נטל את מכשירי הטלפון של אמיר וריינלד, לא ביקש משמואל לכבות את מצלמות החנות ולא ניתק את ה-DVR, לא משך את אמיר בחולצתו ולא תפס ממנו את הטלפון של החנות.

כשהגיע רועי לחנות החל האחרון לתקוף את הנאשם ודרש ממנו לצאת מן החנות. על רקע סירובו של הנאשם לעזוב את המקום, איים עליו רועי באמצעות עגלה לנשיאת מטען, אותה הניף באוויר. כשניסה הנאשם להוציא את העגלה מידי רועי, החלו השניים להיאבק. הנאשם שחרר את אחיזתו בעגלה, ואז השליך אותה רועי לכיוונו ופגע ברגלו. הנאשם ביקש מרועי ושמואל להירגע. אז תפס רועי פעם נוספת בעגלה ועלה על המדרגות המובילות לגלריה, תוך שאמר לנאשם "לעוף מהחנות". בעת שעלה על המדרגות איבד רועי משיווי משקלו ונפל על העגלה, כשכתוצאה מכך נפגע בראשו והחל לדמם. הנאשם ניסה לסייע לו לקום, אך רועי המשיך לקלל אותו ולדרוש ממנו לצאת מהחנות. הנאשם עזב את החנות לבדו, אין לו קשר לאנשים נוספים, לא נטל מהחנות מכשיר DVR או מפתחות.

אשר לאישום השני, הנאשם אישר את האמירות המיוחסות לו. לדבריו מדובר בהקלטה שהוא עצמו מסר למשטרה, ותוכנה איננו מהווה איום.

ראיות הצדדים

5. מטעם המאשימה העידו רועי, אמיר, ריינלד, נטלי ומרים. המאשימה ויתרה על עדותו של שמואל בשל מצבו הרפואי והתנגדות משפחתו לכך שיעיד, ובנסיבות אלה זומן שמואל להעיד מטעם הנאשם, שאף הוא ויתר לבסוף על זימונו. הנאשם העיד להגנתו. כן הוגשו מוצגים מאת המאשימה. לא מצאתי להפריד בין תיאור העדויות וטעונו הצדדים, לבין הערכת מהימנות וקביעת ממצאים, שיתבררו כולם בפרק הדיון [במאמר מוסגר: עקב תקלה טכנית ישנו כפל במספרי העמודים של הפרוטוקול. מכאן יש חשיבות למועדי הדיון. פרשת התביעה נשמעה במלואה ביום 3.319, ואילו פרשת ההגנה והסיכומים נשמעו ביום 8.4.19].

דין

6. אמיר סיפר כי הוא עובד בחנות כ- 20 שנה, ומכיר את הנאשם בעיקר על רקע קשריו של האחרון עם שמואל. במועד הרלוונטי עמד אמיר מחוץ לחנות וסייע ללקוח להעמיס סחורה לרכב, בשעה שהגיעו למקום הנאשם ו- 3-4 אנשים נוספים (להלן: האנשים). הנאשם פנה אליו, וכשביקש לחזור לחנות אחד האנשים חסם את דרכו, ואיפשר לו לעבור רק לאחר שהנאשם אמר לו "תן לו לעבור, אל תדאג, הוא לא יעשה כלום".

7. לאחר שהלקוח נסע לדרכו נכנס הנאשם לחנות ופנה בצעקות לשמואל. אמיר רצה לבדוק את הטלפון שלו, ואז אחד האנשים וידא שאיננו מקליט, לקח לו את הטלפון והניח אותו בצד. כעבור מספר דקות צלצל הטלפון בחנות ואמיר ענה לטלפון. בתגובה נתן לו הנאשם מכה בגב, משך אותו לאחור בחולצתו שנקרעה כתוצאה מכך, לקח לו את הטלפון ואמר ללקוח שהיה בצדו השני של הקו להתקשר מחר, כי החנות סגורה.

8. כעבור כרבע שעה הגיע לחנות רועי, בנו של שמואל. אמיר פתח לו את הדלת והוא נעמד ליד שמואל. אחד האנשים ניסה לקחת לו את הטלפון, ובתגובה הלך רועי הצדה, תפס עגלה כדי להגן על עצמו, וניגש לכיוון המדרגות שמובילות לקומת הגלריה. לדברי העד, רועי החזיק בעגלה לצרכי הגנה עצמית, על מנת להרחיק מעליו את הנאשם והאנשים, אותם תיאר כחבריו של הנאשם. באותו הזמן תפסו הנאשם וחבריו את מקל ההליכה של שמואל והחלו לחבוט ברועי בראשו ובכל חלקי גופו, הן בידיהם והן באמצעות המקל, עד ש"נפתח לרועי הראש" והוא איבד את ההכרה למספר שניות. אמיר עמד לדבריו במרחק של כ- 5 מטרים מהאירוע ולא עשה דבר, מחשש שאף הוא יותקף.

בתום האירוע פתח אמיר את הדלת לנאשם ולחבריו, אשר עזבו את החנות בעוד הנאשם לקח אתו את ה-DVR של החנות. בזמן זה הזמין אמיר אמבולנס.

9. לכאורה, עדותו של אמיר נדרשת לבחינה זהירה, נוכח העובדה שמדובר במי שעובד מזה כ- 20 שנה כשכיר בחנות שמואל ורועי, ופרנסתו עליהם. מנגד, בחינה מדוקדקת של העדות, הן מבחינה לוגית פנימית והן בהשוואה לעדויות אחרות, תוך מתן משקל לתגובותיו והתנהגותו של העד במהלך חקירתו הנגדית, מביאים אותי למסקנה כי מדובר בעד מהימן, שעשה כל שלא ידו על מנת למסור עדות מדויקת ככל הניתן, סיפר אך ורק דברים מזכרוננו האישי, ללא תלות בגרסתו של מעסיקו (רועי), ומבלי להירתע מחקירה נגדית שנגעה במישרין בשאלת מהימנותו. אמיר הותיר רושם חיובי, של אדם פשוט, אמיתי, שסיפר את הדברים כפי שחווה אותם בעצמו, ללא קישוטים ותוספות, ללא ניסיון להכפיש או להשחיר את הנאשם.

10. בעדותו של אמיר ניתן היה לחוש את מהלך העניינים כפי שחווה אותו מנקודת מבט של צופה מבפנים. כך, תיאור תגובתו של הנאשם כשאחד האחרים ביקש למנוע מאמיר את הכניסה לחנות "תן לו לעבור, אל תדאג, הוא לא יעשה כלום" (פרוטוקול עמוד 34 שורות 14-15). מדובר באמירה שלא רק קושרת את הנאשם לאחרים, אלא מקטינה את אמיר, וחזקה כי לא היה מעיד על כך, אלמלא שמע את הנאשם אומר את הדברים. ניכר כי הנאשם לא היה מוטרד מנוכחותו של אמיר, לאחר שלא ראה בו גורם שעלול להפריע בתכניתו. ביטוי נוסף לכך ניתן למצוא בתשובתו התמימה

והכנה של אמיר לשאלת בית המשפט מדוע לא יכול היה לעשות דבר כשראה את רועי מותקף ומוכה על ידי הנאשם וחבריו, עליה השיב כי פחד שיותקף בעצמו (פרוטוקול עמוד 36 שורות 23-27).

11. אמיר סיפר ללא כחל ושרק על מעשיו של הנאשם, ובצד זאת נמנע מלהשחיר אותו. לשאלת ב"כ המאשימה האם היה מגע בין הנאשם לבינו, השיב: "לא. יכול להיות גם שהוא נתן לי מכה בגב או קרע לי את החולצה, אבל זה לא רציני, זו לא מכה שגרמה לי ליפול... כשעניתי לטלפון והלכתי הצדה הוא נתן לי מכה בגב, משך אותי אחורה ולקח לי את הטלפון...אני לא מייחס חשיבות כי לא נפגעתי פיזית...החולצה נקרעה וזהו" (פרוטוקול עמוד 36 שורה 28 - עמוד 37 שורה 8).

12. אמיר העיד מפורשות כי הנאשם היה שותף מלא לתקיפה (למשל, פרוטוקול עמוד 39 שורה 31 - עמוד 40 שורה 9), ובמקביל לא חשש לספר כי בטרם הלך רועי למסור עדות במשטרה, הוא סיפר לרועי את מהלך העניינים כפי שראה אותו, לאחר שהאחרון איבד את הכרתו ולא זכר חלק מהדברים (פרוטוקול עמוד 40 שורות 22-31).

13. כפי שנראה בהמשך, תוכן עדותו של אמיר מתיישב עם עדויותיהם של כלל עדי התביעה, זאת אף בהתעלם מהקטעים אותם לא זכר רועי בטרם רוענו זכרוננו על ידי אמיר.

על כך יש להוסיף כי הנאשם עצמו אישר בעדותו (פרוטוקול עמוד 29 שורות 6-7) כי מבין כל העובדים בחנות הוא מיוחד עם אמיר שעובד במקום שנים רבות, מה שמקטין את הסיכון שיעליל עליו עלילות שווא. בהמשך הוסיף וחזק את מהימנותו של אמיר בעיניו, כשסיפר כי הוא לקוח שלו, וכי בזכותו אמיר עדיין עובד כשכיר אצל שמואל (אם כי תוך ניסיון להכפיש את אמיר בטענות כי גנב כספים משמואל) (פרוטוקול עמוד 35 שורות 14-23).

רועי

14. בבחינת עדותו של רועי נדרשתי למשנה זהירות, נוכח אובדן הזיכרון כתוצאה מהמכה (או מכות) שספג בראשו, שהביאה לאובדן הכרה זמני, ולאור עדותו של אמיר כי סיפר לרועי אודות חלק מההתרחשות. רועי תיאר היכרות ארוכה עם הנאשם, על רקע קשרים עסקיים וחבריים בינו לבין אביו (שמואל). מערכת היחסים עלתה על שרטון לפני מספר שנים, בעקבות סכסוך כספי שהוביל להליכים משפטיים שחלקם עודם מתנהלים ביניהם. ברקע לאירוע חויב הנאשם, לפי עדותו של רועי (שאושרה על ידי הנאשם), לשלם לשמואל הוצאות משפט בסך 1,500 ₪.

15. רועי העיד כי כשהגיע לחנות ראה את הנאשם בתוכה מפרק DVD שקשור למצלמות. "הדלת הייתה נעולה, אי אפשר היה להיכנס. ראיתי שהנאשם נמצא עם עוד שלושה אנשים, בריונים, עם כובעי קסקט. לשאלת בית המשפט כיצד ידעתי שהנאשם נמצא עם אותם שלושה אנשים, שהרי זו חנות אליה מגיעים אנשים רבים, אני משיב שקודם כל החנות כבר הייתה מחוץ לשעות הפעילות. זה לא שעות פעילות סבירות שיהיו לקוחות. הלקוחות שלנו בדרך כלל בחנות הן נשים בהריון, נשים באופן כללי, ולא שלושה בריונים עם כובע קסקט שמסתיר את הפנים, והקישור לאירוע ברור מבחינתי" (פרוטוקול עמוד 19 שורות 6-11).

בתוך החנות הייתה הידברות של כולם עם כולם, והיה ברור שהנאשם קשור אליהם" (פרוטוקול עמוד 24 שורות 9-14).

16. כשנכנס ראה רועי את אביו, המטפל שלו (ריינלד) ואמיר יושבים מפוחדים, ובמקביל המשיכה מלאכת פירוק מערכת האבטחה של החנות. אז ניגש אליו אחד הבחורים וביקש שימסור לו את הטלפון. רועי סירב בטענה שאין ברשותו טלפון, ואז הותקף במכות על ידי כל הארבעה, לרבות הנאשם. מכאן זכרוננו מעורפל. הוא זכר חבטת אגרוף בפניו, וזכר שקיבל מכה בראשו ממקל ההליכה של אביו. עוד זכר לתאר שברח לכיוון השירותים בחנות (פרוטוקול עמוד 19 שורות 14-24). עוד לטענתו, לאחר שהשתחרר מבית החולים גילה כי מפתחותיו נעלמו, והנאשם התקשר אליו ואמר שהמפתחות אצלו (פרוטוקול עמוד 20 שורות 25-26, עמוד 22 שורות 6-8).

17. ב"כ הנאשם טען כי רועי תיאר גרסאות עם האחרים. אינני מקבל את הטענה. אמנם, אמיר העיד כי סיפר לרועי חלק מההתרחשויות, מאחר שהאחרון התעלף, אך אין בכך פסול או תיאום גרסאות, אלא דרישה לבדיקה זהירה של גרסתו של רועי. ב"כ הנאשם הטיח בפניו כי בהודעתו במשטרה סיפר שהנאשם יצא עם ה-DVR ביד. על כך השיב רועי כי כיום איננו זוכר זאת, ומנגד זכר לתאר כי ראה את הנאשם מפרק את המכשיר (פרוטוקול עמוד 30 שורות 11-24).

18. כפי שניתן להבחין, עדותו של רועי אמנם קטועה בחלקה, אך בזהירות המתבקשת ניתן לקבוע שהיא מתיישבת עם עדותו של אמיר, למצער בכל הנוגע לחלקה הראשון, עד שהחלה האלימות, וכן עם עדויותיהם של ריינלד ונטלי. אמנם, ניכר כי רועי כועס על הנאשם, אך לא מצאתי כי עדותו מוטה או מטעה, ובהתחשב בהשתלבותה עם העדויות האחרות מצאתי לתת בה אמון.

נטלי

19. נטלי עובדת בחנות מזה כשש שנים, ושהתה במקום בחלקו המוקדם של האירוע. לדבריה, כבר כשנכנס הנאשם לחנות התנהגותו הייתה חריגה, משביקש שיסגרו את החנות על מנת שיוכל לדבר עם שמואל. כבר בכך יש כדי להעיד על התנהלות מטרידה שלא לומר מאיימת, שכן מה לו לאדם מבחוץ ולבקשה לסגור את החנות בפני הקהל. אשר לאחרים, נטלי העידה כי בפעם הראשונה נכנס הנאשם לחנות לבדו (הדבר מתיישב עם עדותו של אמיר), וכשיצאה החוצה ראתה אותו "ניגש לארבעה בחורים שעומדים בחוץ ודיבר איתם ונכנס שוב לחנות לחכות לשמואל... לא ראיתי שהוא שוחח איתם הרבה זמן, אבל ראיתי שהוא מכיר אותם" (פרוטוקול עמוד 43 שורות 1-8). עדותה הראשית של נטלי הייתה קצרה וממוקדת, וחקירתה הנגדית קצרה ביותר, במסגרתה לא עומתה עם תוכן עדותה, מה שמחזק את מהימנותה. על כך יש להוסיף כי עדותה מתיישבת להפליא עם עדותו של אמיר באשר לקשר המוקדם בין הנאשם והאחרים.

ריינלד

20. ריינלד העיד (בסיוע מתורגמנית לשפה האנגלית) בחקירה ראשית בלבד, מבלי שעומת עם תוכן עדותו בחקירה

נגדית. מדובר בעובד זר שמתגורר בביתו של שמואל ומטפל בו מזה כשש שנים. ביום האירוע "היו אנשים שהגיעו, חבר של שמואל, מורדי (הנאשם - ג"א), וכשסגרו את החנות היו עוד אנשים שהגיעו, אחד האנשים לקח את הטלפון ואת המפתחות של הרכב, עמדתי איפה שהקופה, אני לא זוכר הכל" (פרוטוקול עמוד 45 שורות 17-19). לשאלת התובעת האם ראה את הנאשם והאחרים מדברים ביניהם, השיב כי "הוא אמר להם להיכנס...הוא יצא החוצה כדי לקרוא להם...אמיר סגר ומורדי אמר לו לפתוח ואז נכנסו האנשים" (פרוטוקול עמוד 46 שורות 11-17).

21. בהמשך כשרועי נכנס לחנות "אחד האנשים ביקש ממנו את הטלפון של רועי. כשהוא לא נתן, אני לא יודע, התחילה התקוטטות, רועי רץ למטבח, ניסה לברוח" (פרוטוקול עמוד 46 שורות 24-25). העד אישר כי פחד מכל ההתנהלות (פרוטוקול עמוד 46 שורה 20), ובהמשך: "כשהקבוצה הגיעה התחלתי להרגיש לא טוב ופחדתי...הוא לא נתן את הטלפון והתחיל בלגן. לא רציתי לזוז שלא יבואו אליי" (פרוטוקול עמוד 48 שורות 3-8). העד לא ידע לתאר מי היה בין התוקפים, תוך שהיה עקבי בגרסתו כי רועי ניסה להתחמק מהם "אני ראיתי רק שהאנשים באו לקראת רועי ורועי רץ למטבח וראיתי את האנשים" (פרוטוקול עמוד 47 שורות 8-18).

22. התרשמתי כי מדובר במי שפחד מאד במהלך האירוע, וניסה להרחיק עצמו ככל הניתן מההתרחשות, מה שמפחית במישרין מכמות המידע שניתן לדלות מעדותו. ברי כי לו עמדה עדותו בבדידותה, לא ניתן היה לבסס עליה ממצאים של ממש. מנגד, בהשתלבות עם העדויות האחרות, ניתן לאמצה, למצער כתוספת ראייתית.

הנאשם

23. בניגוד לעדויותיהם של עדי התביעה, בהם ניכר כי עשו מאמץ של ממש לדייק ולמסור את ההתרחשות כהווייתה, מצאתי את עדותו של הנאשם מגמתית, מוטוה, תוך ניסיון של ממש לגמד את חלקו ולהרחיק עצמו מהאירוע המיוחס לו, גם במחיר תיאור בלתי סביר של המתרחש. העדות איננה מהימנה, ולא אוכל לבסס עליה ממצאים כלשהם, אלא ככל שהם מתיישבים עם עדויות וראיות אחרות.

24. הנאשם העיד כי הגיע לחנות במועד הרלוונטי (ערב יום השואה) על מנת לשוחח עם שמואל על קבלה בסך 1,500 ₪ (הוצאות אותן חויב לשלם בהליך אזרחי) ועל מנת לקבל ממנו סכום של 100,000 דולר ששמואל הבטיח לו, לטענתו (חקירה ראשית, פרוטוקול עמוד 22 שורות 19-22). בחקירתו הנגדית, לאחר פעמיים בהן נאלץ בית המשפט להבהיר לנאשם את השאלה (פרוטוקול עמוד 28 שורות 8, 16) אישר הנאשם כי הגיע לחנות על רקע פסיקתא שניתנה יום קודם לכן, בגדרה חויב לשלם לשמואל סך של 180,000 ₪ (פרוטוקול עמוד 26 שורה 22 - עמוד 28 שורה 25). פסיקתא כאמור מיום 3.5.16 הוגשה וסומנה ת/14. מכאן המניע שהביא את הנאשם לחנות באותו ערב.

25. חולשה נוספת בטענה כי הנאשם הגיע לחנות על רקע הבטחתו של שמואל לשלם לו סכום של 100,000 דולר, ניתן ללמוד מתשובתו לשאלת התובעת מתי אמר לו האחרון לבוא לקחת את הכסף: "כל פעם היה מתקשר. חצי שנה לפני האירוע הייתה הפעם האחרונה שהוא ביקש ממני לקחת את הכסף" (פרוטוקול עמוד 26 שורות 8-10). דומני שאין צורך להרחיב. גרסתו של הנאשם, כאילו הגעתו לחנות הייתה רקע הבטחתו של שמואל לשלם לו, הייתה כלא

הייתה.

26. מכאן, הנאשם הגיע לחנות כשהוא כועס על הפסיקתא שניתנה יום קודם לכן, במסגרתה חויב לשלם לשמואל סכום כסף ניכר. זהו הבסיס והרקע לבחינת טענתו של הנאשם, כי ביקש משמואל לשלם לו סכום של 100,000 דולר.

27. לטענת הנאשם, כל ההתרחשויות האלימה החלה בעטיו של רועי, שהגיע לחנות "אחוז אמוק", תפס אותו מאחור בחולצתו ודרש "שיעוף מהחנות" (פרוטוקול עמוד 23 שורה 21 ואילך). אז לדבריו תפס רועי עגלה, השליך אותה לעברו ופגע ברגלו שנחבלה. בהמשך תפס רועי את העגלה פעם נוספת ועלה לגלריה תוך ששניהם נאבקים על העגלה. אז איבד רועי משווי משקלו ונפל, קם פעם נוספת, המשיך לתקוף את הנאשם, ונפגע מחפץ שנזרק מאחור על ידי מאן דהו (עד עמוד 24 שורה 18). הגרסה איננה הגיונית. מה לו לרועי לעלות לגלריה, קרי להתרחק מהנאשם, ככל שהוא עסוק בתקיפת הנאשם? מה לאחרים, שלדברי הנאשם אינם קשורים אליו, ולתקיפתו של רועי בהשלכת חפץ (שהתברר כמקל הליכה מתכתי) לעברו? אילו אכן תקף רועי את הנאשם, לא היה מתרחק ממנו אלא מגיע בכיוונו. אילו עסקו האחרים בהפרדה בין הנצים, לא היו עושים זאת בדרך של השלכת חפץ אל ראשו של רועי.

28. לטענת הנאשם, אין קשר כלשהו בינו לבין האחרים. הוא אישר כי דיבר איתם, לטענתו כדי להבהיר להם "שאני בא לדבר עם בעל העסק, שלא יחשבו שעושים לי פרוטקציה שמכניסים אותי" (פרוטוקול עמוד 24 שורות 26-27). גרסתו של הנאשם נחזית כניסיון להתמודד עם העדויות המובהקות לקשר בינו לבין האחרים, הן לשיטתה של נטלי שנכחה בחנות רק בשלב הראשוני, הן לדברי ריינלד, ובהתאם לעדויותיהם של אמיר ורועי. אני דוחה בשתי ידיים את טענתו של הנאשם כי שוחח עם האחרים על מנת שלא יחשדו בו בניצול טובת הנאה של כניסה לחנות מחוץ לשעות הפעילות. אוסיף, כי גרסה זו של הנאשם עומדת בסתירה מובהקת לעדותה של נטלי (שזכור לא עומתה עם תוכן עדותה בחקירה נגדית), לפיה הנאשם הוא שביקש לסגור את החנות, על מנת שיוכל לשוחח עם שמואל. מי שנוהג כך איננו מוטרד מדעותיהם של עוברי אורח שאיננו מכיר.

29. מכאן, אני קובע כי האנשים שהמתינו מחוץ לחנות, ובהמשך הוכנסו אליה לבקשתו של הנאשם, נכחו במקום בתיאום עם הנאשם, ופעלו עמו בצוותא.

30. לשאלת בא כוחו של הנאשם באשר לגרסתו של אמיר, כי משך אותו בחולצה ודחף אותו, טען כי ייתכן שעשה זאת בזמן שניסה להגן על עצמו מרועי (פרוטוקול עמוד 24 שורה 30 - עמוד 25 שורה 3). גם כאן ניכר כי מדובר בגרסה מאולצת, בניסיון להסביר את טענתו של אמיר כי הותקף על ידי הנאשם. דא עקא, הסבריו של הנאשם אינם מתיישבים עם לוח הזמנים של האירוע. אבהיר: אמיר העיד כי הנאשם תקף אותו בזמן שהטלפון בחנות צלצל והוא החל לענות. בתגובה נתן לו הנאשם מכה בגב, משך אותו לאחור בחולצתו שנקרעה כתוצאה מכך, לקח לו את הטלפון ואמר ללקוח שהיה בצדו השני של הקו להתקשר מחר, כי החנות סגורה. בשלב זה רועי כלל לא היה בחנות, מאחר שהגיע למקום כרבע שעה מאוחר יותר (פרוטוקול עמוד 34 שורות 27-29, עמוד 35 שורות 3-9).

31. כלומר, מרגע שהנאשם אישר את טענתו של אמיר כי חבט בו, אזי לוח הזמנים הוא בהתאם למתואר על ידי

אמיר, שאת עדותו מצאתי מהימנה, ולפיה בשלב זה רועי כלל לא נכח במקום. מכאן אינני מקבל את גרסתו של הנאשם, לפיה חבט באמיר בהיסח הדעת, בזמן שהתגונן מפניו של רועי.

32. חקירתו הנגדית של הנאשם חיזקה את הרושם השלילי שעלה כבר מעדותו הראשית. מחד, הנאשם טרח להבהיר כי הוא מיווד עם אמיר, אותו הוא מכיר שנים רבות. מנגד, הנאשם ניסה להשחיר את פניו של אמיר, שגנב לדבריו משמואל ובזכותו הוא עובד במקום (פרוטוקול עמוד 29 שורות 6-7, עמוד 35 שורות 14-23). לשיטתו של הנאשם, כל העדים שיקרו: אמיר שלשניהם היכרות של שנים, רועי - בנו של שמואל שמצוי עמו בסכסוך כספי, ריינלד - המטפל של שמואל. אין לו הסבר של ממש מדוע יעלילו עליו, אין לו הסבר מדוע טענו כי תקף את רועי, אין לו הסבר מדוע טענו כי פירק מהמקום את ה-DVR, אין לו הסבר לכך שדרש לסגור את החנות, כולם כולל כולם, לשיטתו של הנאשם, משקרים. אפילו הטענה שרועי נזקק לטיפול רפואי ופונה מהמקום באמבולנס (בזמן שהנאשם כבר לא במקום) נענתה בתשובה כי מדובר בשקר (פרוטוקול עמוד 38 שורות 1-3).

תובנות ותוספות ראייתיות

33. מצאתי את עדויותיהם של עדי התביעה מהימנות בפני עצמן, והוכח שהן משתלבות זו בזו באופן הגיוני. מנגד, מצאתי את עדותו של הנאשם בלתי מהימנה, הן באופן פנימי והן בניסיון לבחון אותה אל מול העדויות האחרות.

34. עדויותיהם של עדי התביעה מחזקות זו את זו ומהוות בפני עצמן תוספת ראייתית האחת לרעותה. על כך יש להוסיף ממצאים נוספים שתומכים בגרסת המאשימה: דו"ח חקירת מז"פ (ת/9) ממנו עולה התרחשות אלימה בחנות וכבלים מנותקים ליד הטלוויזיה; היעלמות מכשיר ה-DVR (שלטענת עדי התביעה פורק ונלקח מהמקום על ידי הנאשם); דו"ח פעולה (ת/10) שהוגש בהסכמה, בכל הנוגע לדבריו של אמיר בנוגע לאירוע בסמוך לאחר ההתרחשות (מי שהותקף זה רק רועי ואמיר, התוקף היה לקוח ועשה עסקים עם המנהל, התוקף היה במקום עם 3 אנשים נוספים, התוקף לקח מהמקום את ה-DVR); תעודה רפואית של רועי מחדר המיון בבי"ח וולפסון בצירוף תיעוד החבלות (ת/11, ת/15); פסיקתא מיום 3.5.16 - יום לפני האירוע, בגדרה חויב הנאשם לשלם לשמואל סך של 180,000 ₪ בתוספת הוצאות ושכ"ט עו"ד (ת/14).

35. התוצאה היא שהאירוע מושא האישום הראשון הוכח מעבר לספק סביר: הן תקיפתו של רועי וגרימת חבלה על ידי הנאשם והאחרים, הן תקיפתו של אמיר, והן פירוק ה-DVR וגניבתו מהחנות. בצד זאת, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מגניבת מפתחותיו של רועי. אמנם, המפתחות נעלמו מהמקום ורועי העיד כי הנאשם אמר לו שהם אצלו, אך אין לטענה זו תימוכין נוספים, ואיש לא טען כי ראה את הנאשם (או מי מהאחרים) לוקח את מפתחותיו של רועי.

עבירת האיומים - אישום שני

36. בטרם נשמעה פרשת ההגנה ביקש ב"כ הנאשם לטעון שאין להשיב לאשמה לאישום השני, לאחר ששמואל, שהוא לכאורה המתלונן באישום זה, לא העיד במשפט. לאחר שנשמעו הערות בית המשפט חזר בו ב"כ הנאשם מהטענה, ושמר אותה לתום המשפט.

37. לטענת המאשימה, ניתן וראוי להרשיע את הנאשם גם ללא עדותו של שמואל, בהינתן קובץ השמע (דיסק - ת/13) ותמליל השיחה (ת/12) בין הנאשם לבין שמואל (להלן יחד: ההקלטה). אמנם, אין מחלוקת על כך שההקלטה משקפת לצורך הדיון אך ורק את דבריו של הנאשם, לאחר ששמואל לא העיד, אך לשיטת ב"כ המאשימה די בכך כדי להוכיח עבירת איומים, בפרט בהינתן קיומה של שיחה זו שעות ספורות לאחר התרחשות האירועים מושא האישום האשון.

38. ב"כ הנאשם, מנגד, הפנה לכך שמדובר בעבירה הדורשת כוונה מיוחדת שלא הוכחה לטענתו, שיחה שהוקלטה על ידי הנאשם והובאה למשטרה ביוזמתו, בטענה כי הוא זה שמאשים על ידי שמואל. לדבריו, די בכך ששמואל לא העיד ולא סיפר האם חש מאוים מדבריו של הנאשם, כדי לזכותו מחמת הספק.

39. למען הנוחות, נביא לנגד עינינו את הוראת סעיף 192 לחוק העונשין:

איומים

192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

40. בדיקת תוכן ההקלטה, עליה אין חולק, שציטוטים ממנה הובאו בגדרי האישום השני, מגלה כי מדובר באמירות שניתן לראות בהן אמירות מאיימות. השאלה האם המאשימה עמדה בנטל להוכיח את קיומה של עבירת האיומים מעבר לספק סביר, מורכבת יותר. נפנה לפסק הדין המנחה בסוגיה, רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (4.1.2006), להלן: עניין לם).

41. "היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים ביחד את מכלול ההתנהגות האסורה" (שם, פסקה 8). הרכיב ההתנהגותי כולל את המעשה הפיזי של ביצוע האיום, ובמקרה דנן אמירת הדברים בשיחתו של הנאשם עם שמואל, ואת תוכנו של האיום - האמירות המוקלטות.

42. ב"כ המאשימה ביקשה לבסס את קו הטיעון שלה על כך ש"הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד" (עניין לם, פסקה 12). לשיטתה, אם נבחן את תוכן ההקלטה מנקודת מבטו של אדם מן הישוב, נגיע למסקנה, בלתי אין, לפיה מדובר בתוכן מאיים, קרי, שיש בו להפחיד או להקניט את שמואל, זאת אף ללא צורך בעדותו של שמואל במשפט.

43. דא עקא, ב"כ המאשימה התעלמה מהחובה לבחון את קליטת האיום אצל המאויים.

"על מנת שיושלם היסוד העובדתי של העבירה, נדרש שדברי האיום יגיעו לאדם ואדם יקלוט אותם. דברי איום אותם משמיע אדם לעצמו בלבד אינם עבירה. רק ביטויים המשודרים לאדם אחר ונקלטים אצל אדם אחר עשויים לעלות כדי מעשה איום, אם הם ממלאים אחר התנאים האחרים המפורטים בסעיף. ודוק: ענייננו הוא בקליטה של דברי האיום במובן ה"טכני" וכמצוין לעיל, אין נדרש כי בעקבות הקליטה תתרחש גם תוצאה כלשהי. עבירת האיומים נעברת בכך שדברי איום מושמעים בליווי היסוד הנפשי המתאים, ונקלטים אצל אדם אחר, ואין דרישה בחוק כי דברי האיום יגרמו בפועל לפחד או לחשש בלב האדם שקלט אותם" (עניין לם, פסקה 19).

44. אמנם, ההקלטה הוגשה כראיה, אלא שההסכמה בין הצדדים היא אך ורק להגשתה כהוכחה לאמירת תוכנה על ידי הנאשם, תוך התעלמות מוחלטת מדבריו של שמואל ומשאלת קליטת האמירות על ידי שמואל. מכאן, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח שהדברים נקלטו אצל שמואל במובן הטכני. בהיעדר קליטה אצל שמואל, לא הוכח היסוד העובדתי בעבירה. די בכך על מנת לזכות את הנאשם מחמת הספק.

45. במקרה דנן המאשימה גם לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר יסוד נפשי של כוונה מיוחדת להפחיד את שמואל או להקניטו, בפרט נוכח העובדה שהנאשם הוא שהקליט את השיחה ביוזמתו ואף המציא אותה למשטרה, לאחר שסבר כי יש בה להוכיח איומים של שמואל כלפיו. אמנם, נתון זה כשלעצמו אין בו כדי לקבוע בוודאות שהנאשם לא התכוון לאיים על שמואל, אלא שבנסיבות המקרה קם ספק סביר בשאלת הכוונה הפלילית של הנאשם.

46. מכאן, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני.

תוצאה

47. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון: תקיפה סתם (כלפי אמיר), תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר (כלפי רועי) וגניבה (של ה-DVR), ולזכותו מחמת הספק מגניבת מפתחותיו של רועי. כן החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ט, 16 אפריל 2019, במעמד הצדדים